Ч. 115. Середа 26 мая (8 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справи внутрішні. — Ще про замах на міністра Лямсдорфа. — З Туреччини. — Російско-японьска війна).

Правительство, здає ся, наміряє приступити таки рішучо до реформи реґуляміну палати послів, бо вислало за границю архівального урядника дра Кароля Найсера, щоби той поробив студиї над реґуляміном инших парляментів. Др. Найсер був вже в Парижи, тепер перебуває в Льондонї а опісля поїде до Брукселї і Берлина.

Урядова ґазета віденьска оголосила два патенти цісарскі: один, скликуючий ческий сойм на день 14 с. м., а другий розвязуючий буковиньский сойм і розпоряджаючий розписанє нових виборів.

Президент міністрів др. Кербер нездужає від невральґічного болю в лици і внаслїдок того не може виходити з комнати. Недуга має характер проминаючий і п. міністер буде міг за кілька днів вернути знов до звичайного занятя. Аж до того часу мусить др. Кербер залагоджувати всї справи в своїм помешканю. Ся недуга була також причиною, що др. Кербер не міг взяти участи в делеґацийнім обідї в Будапештї.

Недавний замах на російского міністра справ заграничних ґр. Лямсдорфа не має ніякого значіня політичного і чутка, мов би наслїдком того замаху Лямсдорф вже в найблизшім часї мав одержати димісию, єсть зовсїм безосновна. Чутка та пішла з того, що напастник, знаний загально і від давна авантурник князь Фердинанд Долґорукий, належав давнїйше до т. зв. російских панславістів, партиї, котра при помочи гроший і своїх аґентів робила всїлякі заколоти між славяньскими народами в користь Росиї. Отже той Долґорукий був свого часу і в Болгариї, де виступав яко російский панславіст і казав, що він єсть посланником царя. Всемогучий тодї міністер Стамбулов казав того авантурника вигнати за границю. Тепер він напав на міністра Лямсдорфа за то, що він не хотів дати авантурникови ніякої посади, а люди говорять, що то російскі панславісти противні політицї міністра Лямсдорфа на Балканї вислали Долґорукого, щоби він побив міністра. Після иншої версиї хотів Долґоруков пімстити ся ніби за теперішну війну. Авантурника замкнено до дому божевільних.

В Македониї зачинає знову проявляти ся якийсь ворохобничий рух, лиш сим разом вже не в тих сторонах, де розпочала заводити порядки европейска жандармерия. Причиною нового руху ворохобничого мають бути зьвірства Турків. Дуже прикре враженє зробила в Константинополи слїдуюча подія: Коли вчера із Скопля до Солуня їхав почтовий поїзд, настав нараз в товаровім ваґонї вибух, котрий позбавив житя одного чоловіка із служби зелїзничої а другого тяжко зранив. Вибух був так сильний, що розірвав не лиш цїлий віз, але ще й ушкодив шлях зелїзничий. Причиною вибуху була, як здає ся, пекольна машина. Чутка, мов би тим поїздом їхав австро-угорский аґент радник Двору Мільнер, єсть безосновна.

Найважнїйшою нинї вістию в справі російско-японьской війни єсть приказ царя що до помочи для Порт-Артура. З Льондону доносять іменно на основі одержаних вістий з Петербурга, що звідтам вислано ґен. Куропаткінови приказ, щоби за всяку цїну спішив до освободженя Порт-Артура, а то головно з тої причини, що з причини упадку Порт-Артура повага Росиї може дуже потерпіти (?) в очах низших верств російских, а тодї можуть настати непокої і розрухи. „Daily News" доносить, що цар поручив Куропаткінови вислати Порт-Артурови на поміч 45.000 людий. На радї більшість міністрів була против висиланя, але цар перепер свою волю а то головно

---

7)

БЕЗ МОВИ.

(З російского — *Володимира Короленка*).

(Дальше).

— Але де господар? — спитала пані. — Ага, ось є й Берко.

— Містер Борк — поправив жид, вступаючи до комнати.

— Ах, містер Борк — сказала стара пані і Лозівцї помітили, що она трохи була зла. — Прошу, ви так хочете, я на то цїлком забула. Впрочім ви в своїм праві, вельможний містер Борк! В тім проклятім краю кождий містер і не можна розрізнити від себе нї жидів, нї панів, нї наймитів... Ба й ось ті тут (она показала пальцем на Лозівців) скинуть завтра свої полотнянки, забудуть свого Бога і будуть також домагати ся, аби їх називати панами.

То їх річ; тут кождий жиє, як хоче — сказав Борк холоднокровно і додав, погладжуючи борідку: — Чим можу служити?

— Правду кажеш — відповіла стара женщина. — В тім проклятім краю нїхто не сьміє дбати про свого ближнього... Кождий гадає лиш про себе самого, а другі нехай і на сїм і на тім сьвітї пропадають... Отже я длятого сюди прийшла; мені сказали, що ти маєш тут дївчину з Росиї. Або звиніть, ви, містер Борк... Чи будете такі добрі попросити сюди приїзжу молоду леді, котра впрочім єсть простою російскою дївкою?

— Ну, чого має сюди йти міс Анні?

— Ти, як менї здаєть ся, починаєш тепер сам мішати ся не в свої річи, містер Берку.

Борк здвигнув плечима і по кількох хвилях зійшла Анна на долину. Стара пані заложила очниці на ніс і почала оглядати дївчину від ніг до голови. Лозівцї гляділи також на неї і їм здавало ся, що Анна мусить подобати ся пани з своїм наляканим лицем і очима, в котрих крутнили ся сльози і з своєї кріпкої будови тїла і зі способу, як перебирала кінцї запаски пальцями.

— Умієш спрятати в комнатї? — питала стара пані.

— Умію — відповіла Анна.

— А варити страви?

— Я вже варила.

— А прати біле і прасувати, чистити лямпи, бо я не можу стерпіти тутешного ґазу і наставити самовар або каву зробити?...

— Так, прошу пані. Умію.

— Ти приїхала сюди на заробок?

— Так, а чогож би? — відповіла дївчина тихо.

— Або я знаю?... Може ти гадала віддати ся за президента... Але він, моя люба, вже жонатий.

Дві великі сльози покотили ся з довгих вій Анни і упали на білу запаску, котру она все ще торгала Матвій почув велике милосердіє для дївчини і відозвав ся:

— Она, прошу ласкавої пані, сирота...

А Дима додав:

— Єї отець помер на корабли.

— Найрозумнїйше, що міг зробити! — сказала стара пані спокійно. — Сюди вже досить дурнів налїтало ся, як мух до меду... Але що я хотїла сказати. Не маю часу. Коли ти приїхала сюди на заробок, то я від завтра прийму тебе до себе на службу. Той містер Борк покаже тобі, де я мешкаю. А отсї два то твої своєки?

— Нї, прошу пані, але...

І Матвій побачив, як налякані очи дївчини тревожно поглянули на него.

— Ніякого „але". Я не позволю тобі нї на любовників нї на так званих своєків. Кажу тобі наперед: я строга. І тому беру тебе, бо не хочу ніякої американьскої леді за кухарку. Шведки вже також розпущені... Чуєш? Ну, а тепер до побаченя. Маєш пашпорт?

— Маю...

— То добре.

Стара пані встала, кивнула гордо головою і вийшла з комнати.

— Пані з нашого краю! — сказав Матвій і глубоко вітхнув.

— І як здаєть ся тут з панами так само як всюди на цїлім сьвітї — замітив Дима.

Анна обтерла кінцем запаски незамітно сльози з очий. Жид поглянув милосердно на дївчину і сказав:

— Ну, чого ви плачете, міс Анні? Я вам просто кажу, що то не пійде і тому не варта плакати...

— А чому не мало би пійти? — відповів задумчиво Матвій, хоч єму самому видало ся,

в наслідок промов міністра війни Сахарова і вел. кн. Володимира. Говорять також, що ґен. Куропаткін стратив ласку у царя.

Після кореспондента „Daily Telegraph“ має залога в Порт Артурі виносити 30.000 людий а кріпость окружає двайцять фортів розкинених на 10 миль анґлійских далеко в ріжних сторонах півострова так, що Японці будуть мусїли кождий форт окремо здобувати. Японські вивідуючі відділи відкрили, що Росияни подмінували всї дороги, які ведуть до Порт Артура. Японці подобували тоті міни. Всю поживу, яка знаходить ся в Порт Артурі, власти войскові забрали в свій заряд.

Новинки.

Львів дня 7-го червня 1904.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Андрей Потоцкий візитував в пятницю дня 3 с. м. староства в Тарнобжеґу, а в суботу староство в Ниську. Вечером того дня повернув пан Намістник з Ниська до Львова.

— **Затверджене виборів.** Є. В. Цїсар затвердив вибір Евст. Заґурского, властителя Колодїївки на маршалка, а Каз. Завистовского, властителя Ставок на заступника маршалка ради повітової в Скалатї і вибір ґр. Стан. Мицельского, властителя Боринич на маршалка ради повітової в Бібрцї.

— **Для погорільців.** Є. В. Цїсар уділив з своїх приватних фондів для погорільців Виткова 2000 К запомоги, а Президия Намістництва вислала на ту саму цїль 1000 К.

— **Пожар лїса.** З Бохнї доносять, що в двірскім лїсї в Клаю знищив в тих днях пожар 6 гектарів 20-лїтного лїса. Шкода має бути велика.

— **Самоубийство бурмістра.** З Нового Йорку доносять, що бурмістр міста Бальттіморе в Америцї, Мек Лянес, застрілив ся онogди в своїм мешканю. Причиною самоубийства — як здогадують ся — були величезні страти, які помершиї потерпів в часї послїдного великого пожару.

— **Убийство.** З Відня доносять: Служниця Штраснерівна напала передвчера на улици Фляйшмаркт на свою паню, кравчиху Вокачеву і убила єї ножем. Злочину того допустила ся Штраснерівна з мести, бо була пересьвідчена, що єї панї намовила сповідника Штраснерівної, аби той строго з нею поводив ся.

— **Велика буря.** З Ясписк пишуть: В часї урядованя зверхности громадскої в громадскій канцеляриї дня 3 с. м. зірвала ся величезна буря з дощем, градом і громами. В часї тої бурі ударив грім в канцелярию громадску і убив на місци асесора громадского Мерглевского і попарив заступника війта Длуґоша, поліциянта Ів. Когута і писаря громадского Берн. Отипка. В тім самім часї ударив грім в другій сторонї того села, де тяжко попарив 13-лїтну Рифку Беркович.

— **Значна крадїж.** До мешканя реставратора Люд. Дінстля в пасажи Миколяша у Львові, вломили ся онogди злодїї і забрали богато дорогоцїнностий, вартости 2000 К. Злодіїв доси не вислїджено.

— **Зловлені злочинці.** Свого часу доносили ми, що дня 19 мая утікло з перемиской вязницї 8 злочинців, а то 5 мужчин і 3 женщини. Вскорі зловлено 2 арештантки, але прочі уміли ся так добре укривати, що жандармерия не могла попасти на їх слїд. Аж онogди донесено з Ряшева, що там зловлено на крадежи 2 мужчин і одну женщину і що они імовірно мусять бути збігцями з перемиского арешту. На місце виїхав зараз управитель перемиской вязницї і дїйстно пізнав в арештованих збігців Кавалця, Таварского і Антонїю Ґрелю. Цїлу трійку задержано в Ряшеві в слїдчій вязници, бо є підозріне, що то они зарізали в Ропчицях шинкарку Шранк і єї дочку. — Вчера у Львові зловлено ще одного з тої шайки, а іменно Дембовского, що ходив по улицях в мундурі ґімназияльного ученика. Не зловлені ще доси два небезпечні опришки Крженьский і Блейда.

— **Великий духовний концерт** львівского Бояна під протекторатом Впр. о. Митрополита, що відбуде ся вї второк 7 червня, заповідає ся з кождого огляду дуже гарно. В концертї возьме участь звиж 120 співаків під недостижимою управою о. Остапа Нижанковского. Деякі хори будуть відспівані при повній войсковій орхестрі і органах. Як доси, попит за білетами дуже великий. Але звичайно у нас буває, що найбільше білетів випродує ся на пів години перед розпочатем концерту. Отже щоби уникнути звичайної в таких разах глоти, спродаватись буде білети при касї в Фільгармонії вже від години 4-ої по полудни. За то початок концерту безусловно з ударенем 7-ої години вечером.

— **Зелїзниця Львів-Підгайцї.** Комисия зелїзнича львівского маґістрату, а за нею секция II ухвалили онogди підвисшити удїл міста Львова в коштах будови зелїзницї Львів-Підгайцї з 300.000 на 400.000 К. Поставлено однак за услівє, щоби роботи около будови розпочали ся вже в 1904 р. також від сторони Львова і на его териториї, а також, щоби осїдком товариства був Львів. Справа стане на дневнім порядку засїданя міскої ради в четвер.

— **Про пожар Виткова,** що лютив ся там дня 21 мая, доносять ще такі близші подробиці: До пів години стояло в полумінї 122 мешкальних домів, церков і три жидівскі біжниці. Пожарови сприяв сильний північний вітер. На поміч наспіло 38 сикавок і більше як 30 пожарних сторожий з найблизшої охрестности, однако всякі заходи показали ся безуспішними. З товарів і майна не удало ся нічого уратувати. Річи і домашна обстава, винесені на улицю, погоріли на місци. Двоє людий на ринку, що утїкати перед огнем, погоріло живцем, а звиж 20 осіб потерпіли тяжкі попареня. Около 1500 людий лишило ся без притулку і хлїба. Образ опустошеня просто потрясаючий. Завдяки присутности духа учительок філії народної школи, вспіло уратувати ся 160 дїтий шкільних від неминучої смерти. Учительки з небезпечностию власного житя, серед загального заколоту і панїки, вивели завчасу дїтий із школи, перевели перед ринок і помістили в безпечнім місци. О силї вітру сьвідчить то, що о 12 кільометрів на полудне, в селї Нестаничах, падали кусники вовняних і бавовняних материй, шинки, горіючі ґонти, молитвеники і т. п. предмети. Шкода величаньска і перевисшує на певно 2 міліони корон. Згарища димлять ся ще до сеї пори в день, в ночи же вибухають ясною полумінню, помимо того що сотки місцевих і доохрестних людий заливають їх безнастанно водою. Доохрестні місточка особливо Радехів, прислали вже кілька возів хлїба і соли для погорільців. Завязаний місцевий комітет старає ся, щоби поки-що доставляти для погорільців хлїба. Чудом уцїлїла головна школа, що стоїть

що не варта було їхати аж до Америки, аби пійти до такої строгої панї. Чей же все таки можна було мати хоч трохи милосердія для бідної сироти... Але впрочім то чувство змішало ся в серци Лозівця з иншим. „Наша панї, з нашого краю“ — говорив собі — „нехай би була й строга, але за те своя, землячка і дївчини нї не зіпсує нї не розпустить“...

— Ну і чому не мало би пійти? — повторив своє питане.

— Ґа! коли міс Анні приїхала сюди глядати щастя, то я скажу, що его треба глядати в иншім місци. Я знаю ту паню: она дуже любить мало платити, а за те жадає богато роботи.

— Ей, містер Борк, а хтож того на сьвітї не любить? — сказав Матвій зітхаючи.

— Ну, то правда, але в тім краю любить знов кождий як найменше робити. Але може ви гадаєте инакше, то містер Борк буде мовчати.... Що менї до того....

Борк встав і вскорі одївши ся до виходу, пійшов до міста. То був поважний жид, але один з тих, що не мають щастя, і з его інтересами було не найлїпше. Заїзд був майже все порожний, а шинок в сусїднїй комнатї також не богато приносив. Его дочка працювала давнїйше у фабрицї, а син ходив до висшої школи: але фабрика була тепер замкнена, містер Борк сам зміняював вже третий раз своє занятє і гадав вже о четвертім підприємстві. До того в Америцї дїйстно люди мало журять ся чужими справами, тому й містер Борк не сказав Лозівцям нічого більше, лише що міс Анні може поки-що помагати дочцї в господарстві і що він від неї не буде жадати нічого за удержане.

— Заждемо ще, мала — сказав Матвій. — Може незабавом надійде відповідь від Лозиньского, тодї чей і для тебе найде ся робота на селї.

— Дай Боже — відповіли нараз дївчина і Дима.

— А тепер — сказав Матвій — напиши адресу, Дима.

— Але тут виявила ся нагле така несподїванка, що обом Лозівцям аж кров в жилах заступила. Именно була така річ, що Матвій держав картку з адресою в своїм капчуку. Там видко мусїла картка так довго терти ся, доки аж оловець цїлком не затер ся. Перше слово можна було ще розпізнати, що то Міннесота, але дальше вже нї букви. Насамперед розбирав картку Матвій, відтак Дима, по тім покликали Боркову дочку, чи може она не буде з того мудра, вкінци вмішав ся новий знакомий Димии — він був Ірляндцем — але й він не міг нічого вичитати з тої латки паперу.

— Щож тепер буде? — спитав Матвій сумно.

Дима поглянув на него з великим докором і постукав себе пальцем по чолї. Матвій зрозумів, що Дима не хотїв его ганьбити в присутности, що гадає про Матвієву голову. При иншій нагоді Матвій сам може був би знав, що відповісти, але тепер чув, що они всї трое з его вини стратили одиноку надію і тому мовчав.

— Ех — сказав Дима і почіхав ся в голову — Матвій зробив так само, але Ірляндець, видко рішучий чоловік, вхопив куверту, написав на нїй: „Міннесота, до Иосафа Лозиньского з Росиї, робітника на ферміи“ і сказав:

— All right!

— Він каже „оль райт“ — скрикнув урадований Дима — то лист зайде й так.

— Дай Боже; то було би справдї чудо — сказав Матвій.

Але Ірляндець приняв ся ще занести разом з Димою лист на почту. І коли они виходили — Ірляндець в своїм повстяним капелюсї і з паличкою в руцї, Дима в своїй свитцї на голові — видали ся оба Матвієви такі дивні, немов би їх бачив у снї. Особливо коли на порозї Ірляндець величавим рухом руки запрошував Диму першого до виходу а Дима, наслїдуючи точно поведенє Ірляндця, обставав при тім, аби той перший переступив поріг. Вкінци вийшли оба разом і тут старав ся Дима все таки перше вийти за двері. Ірляндець ударив его кріпко по плечи і голосно розсьміяв ся.... Дима гордо оглянув ся на Матвія.

VIII.

То було в пятницю по полудни.

Матвій ждав на Диму, але Дима і Ірляндець довго не приходили. Матвій сїв коло вікна і бачив, як улицею переходили поспішно люди, як величезні, мов доми, тягарові вози поволи їздили і поїзди понад улицї перелїтали. На небі появила ся, вїйшовши понад дахи, перша звізда. Роза, дочка Борка, закрила стіл в сусїднїй комнатї білим обрусом, поставила два лискучі сьвічники і поклала дві булки.

На вид тих проготовлень зробило ся Матвієви якось тепло на серци. Він пригадав собі, що нинї пятниця і що там, в старім краю жиди все заходячий шабас в той спосіб сьвяткували.

Дїйстно вскорі по тім прийшов містер Борк з біжницї, мовчаливий, поважний і як Матвієви видавало ся, дуже сумно настроєний. Він стояв коло стола, колисав ся сюди й туди і мурмотів з замкненими очима свої молитви, між тими як крізь відчинене вікно доносив ся з улиці гамір і клекіт, а з третої комнати роз-

в віддаленю всего двох метрів від погорівшої церкви.

— **Адресоване телеґрам призначених для Львова.** Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів оповіщуе: Що-раз частійше лучае ся, що на телеґрамах призначених до Львова надавці не подають зовсім мешканя адресата або роблять то в спосіб недостаточний, наслідком чого такі телеґрами доручувані бувають доперва по довшім часі, потрібнім до висліджения адресата. Позаяк по мисли § 10 телеґрами тарифи І. часть, кожда телеграма повинна містити такі вказівки, щоби на їх основі могла бути без ніяких дослідів сейчас доручена, проте припоручае ся ц. к. урядам, щоби звертали увагу надаючих телеґрами до Львова і взагалі до більших міст мають бути точно адресовані. Не можна вправді відмовити принятя недокладно адресованих телеґрамів, однак мають уряди принимаючі по лівій стороні телеґрафічного бланкета помістити замітку, що на недостаточність адреси звертали увагу надаючого.

— **Конкурс.** Руске тов. педаґоґічне у Львові розписуе отсим конкурс на настоятеля інститута сьв. о. Николая для учеників середних шкіл, поміщеного при ул. Театиньскій ч. 19. Настоятель обовязаний вести нагляд дидактично-педаґоґічний над питомцями сего інститута, а за те діставати буде мешкане, харч, услугу і ціле удержане, а кромі сего відповідну ремунерацию після умови з Виділом. Першеньство будуть мати безженні учителі ґімназияльні. Поданя вносити треба на руки Виділу (Львів, пл. Стрілецка ч. 6) до кінця червня с. р. — Виділ.

Господарство, промисл і торговля

— **Рахунок краевого товариства кредитового урядників і сьвящеників,** стоваришення зарестрованого з обмеженою порукою у Львові, за місяць май 1904.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів		17.716 41
2. Фонд резервовий		1.332 52
3. Вкладки щадн.:	Кор. сот.	
а) Стан на початку міс.	85.620 15	
б) вложено в маю	8.096 74	
разом	93.716 89	
в) винято в маю	6.933 41	
Позістае з кінцем місяця		86.783 48
4. Сальдо побраних процентів		3.723 62
5. Резерва податкова		60 —
6. З рахунку ріжних сторін		759 10
7. Непіднята дивиденда за р. 1904		381 —
8. Кредит банковий		14.238 —
Сума		124.994 13

II. Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Позички уділені на скрипти і вексли:	Кор. сот.	
а) стан на поч. місяця	117.681·73	
б) уділено в маю	8.710·—	
разом	126.391·73	
в) сплачено в маю	5.257·13	
Стан з кінцем місяця		121.134 60
2. В щадниці почтовій (оборот чек.)		312 57
3. Льокациї в товариствах і банках		905 22
4. Рахунок ріжних сторін		— —
5. Движимости		557 —
6. Кошти заснованя (решта)		100 —
7. „ адміністрациї		639 73
8. Готівка в касі з днем 31/5		1.345 01
Сума		124.994 13

Членів прибуло 13, убуло —, остало з кінцем мая 1904 всіх членів 395 з 458 деклярованими уділами в сумі 22.900 К.

Уділ членьский 50 К, може бути вплачуваний ратами; вписове 2 кор.

Товариство принимае вкладки щадничі на $4^{1}/_{2}$%; пожички уділяе на 7%. Товариство посередничить в заключуваню обезпечень на жите всякого рода і уділяе дотичних інструкций безплатно.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 7 червня. Найд. Архікн. Фридрих з дружиною виїхав нині перед полуднем до Льондону.

Будапешт 7 червня. Угорска Делеґация радить нині над буджетом маринарки.

Льондон 7 червня. Японьска управа военна порішила вислати як найскорше на півостров четверту армію під проводом ґенерала Нодзу.

Париж 7 червня. Вчера вечером розійшла ся тут була чутка, що Росияни взяли до неволі ґенер. Курокі. Вісти тої не потверджено. (Очевидна качка дневникарска).

Льондон 7 червня. Бюро Райтера доносить з Петербурга: Якийсь загарничний офіцир при росийских войсках в Манджуриї доносить, що ґенерал Куропаткін зі штабом виїхав зелізницею на лінію межи Хайчен а Ташічао.

Петербург 7 червня. Ґен.-ляйтнант Жілінский доносить під датою з 3 червня: Письменний рапорт від ґен. Штесля з Порт Артура доповняе дотеперішні вісти від 21 мая подані телеґрафом. Рапорт той доносить о многих поменших стичках, не подае однак ніяких важнійших подрібностий. Страти Росиян в Порт Артурі виносили 10 офіцирів і 175 вояків. У Японців взятих в неволю знайдено росийско-японьскі словарі, котрих зміст есть специяльно примінений до відносин в Порт Артурі і Дальнім. Видко, що тоті войска були вже від давна призначені до операций против Порт Артура.

Ляоян 7 червня. Бюро Райтера доносить: Кількох заграничних аташе войскових межи ними і оба анґлійскі одержали позволене виїхати на полудне. Кількох з них сподівають ся, що будуть могли прилучити ся до козаків, котрі зближають ся від півночи до Кінчу. На всхідних побережах Ляотуна висідае на беріг нова армія японьска призначена до того, щоби спинити марш Росиян до Ташічао, вимірений против ґенерала Оку. Японці мабуть рішили ся не іти на Ляоян, хоч можна би сумнівати ся, чи взагалі мали той плян. — За дві до три неділі розпічнуть ся дощі, котрі утрудняють дуже операциї. Тим часом козаки зближають ся до японьских передних сторожий, підчас коли инші відділи зближають ся до правого крила ґен. Курокого. Стан здоровля росийских войск есть дуже добрий. За разливих недуг нема.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·46, 8·05 рано, 12·39, 3·00 і 4·30 по полудни, 6·00, 8·04 і 9·12 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділі і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділі і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділі і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 7·10 рано, 9·30 і 11·45 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·17 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Жовкви** 11·10 вечером (по неділі).

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділі і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділі і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в неділі і сьвята).

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий.

давав ся голосний сьміх молодого Джона, що прийшов із своєї школи і оповідав щось веселого своїй сестрі і Анні. На поклик вітця вбігла дівчина до комнати і полила єму води на руки. Він обмив собі руки, відтак кінці пальців, стріпав воду і мурмотів молитви, а дівчина думала очивидячки о чімсь сьмішнім і крадькома глядїла на брата, що приступив до стола і ждав, піднимаючись раз по раз на пальцях. Молоді люди не переставали весело розмовляти. Лиш Борк часами шептав тихо до себе, краючи поволи то цибулю то хліб і зітхав часто і важко....

Лозиньский глядїв на жида і думав про рідний край. „І шабас тут не такий як у нас“ — думав собі і перед его очима живо стануло наше місточко. Ось заяснїла зірниця над потемнївшим лісом і ціле місточко замовкає, навіть з коминів жидівских хат не видко диму. Робить ся ясно в біжници, жовті ліхтарні сьвітять з вікон хат і жиди ідуть поважно і сьвяточно настроєні до дому; бесїда і відгомін кроків на улицях поволи утихають; але за те можна бачити крізь кожде вікно, як голова дому в крузї своєї родини благословить їду. О тім часї двері всюди отверті, аби Авраам, Яков і другі патріярхи могли невидимо відвідувати хати і ходити від дому до дому. Матвієві жидівскі знакомі оповідали єму, що в тій порі ходять з Авраамом ангели по хатах, а чорти мов круки літають по над дахами і не важать ся наближати ся до порогів домів.

Очивидно дома сьміяв ся Матвій з тих оповідань; Авраам, котрого й християни почитають, потребував би чогось ходити по брудних хатах нехрещених жидів! Але тепер було єму дуже жаль Борка і того, що навіть жиди, нарід котрий так твердо держить ся своєї віри, забувають в Америцї на свої звичаї.... Молоді їли скоро вечерю і побігли відтак знов до сусїдної комнати, а Борк лишив ся сам. І Матвієви серце стиснуло ся на вид самітного і сумного жида.

Містер Борк встав, немов би відгадував Матвієві думки, перейшов до его комнати і сїв побіч него.

— Бачу, пане Борк — обернув ся Матвій до него — що твої дїти не дуже сьвяткують шабас.

Борк погладив задумчиво бороду і сказав.

— Ах! Знаєте, що я вам скажу? Америка — то такий край, такий край.... Перемелює людий, як добрий млин.

— Що, і тут здаєть ся не дуже люблять вашу віру? — сказав Матвій.

— Е, нї, то нї. Як схочете, заведу вас до нашої біжниції... Побачили би, яка у нас хороша біжниця. А нашого рабіна шанують тут так само, як кождого иншого сьвященика. Коли раз візвано его перед суд, то він сидїв побіч американьского епископа і оба собі розмавляли.... Так як два братя.

— І ви мимо того покидаєте свою віру? — сказав Матвій. Він не конче вірив, аби навіть тут можна було уважати рабіна за рівного з сьвящеником.

— То дуже тяжко вам пояснити. Бачите: Америка то такий хитрий край, що не нарушує нїчиєї віри. Боже борони! Она бере ся до людий. Ну, а коли чоловік иншим стане, то буде й его віра иншою. Ви мене не розумієте? Добре. Я вам то инакше поясню. Моя дочка покінчила школи, а в тім часї менї як раз дуже зле поводило ся. „Дайте дочку до фабрики — кажуть менї. — Буде мати десять долярів на тиждень, а коли вробить ся, заробить і двайцять долярів.“ — Що ви на то скажете? Атже то двайцять чотири рублїв на тиждень — хороші гроші, правда? (Дальше буде).

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).